ATILIM

Yıl 9, sayı 8 (104)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı 1 Ağustos 1982

Bütün ülkelerin proleterleri birleşiniz!

12 Eylülcü cunta anayasasına HAYIR!

NATO'ya kölelik anayasası

Bölgemizin güvenliği, ağır bunalım içinde: Orta ve Yakındoğu'da savaş ocakları yanıyor.Körükleyen ABD emperyalizmi, Pentagon... İsrail Lübnan'a, Filistin halkına karşı canavarlıklarını sürdürüyor. Saldırının ardında yine Pentagon.. Reagan'lar, Weinberger'ler tarihin çarkını geri çevirmeye, bölgede kaybettikleri "evin efendisi" konumunu yeniden kazanmaya çabalıyorlar...

Yurdun güvenliği, ulusal çıkarlar tehlikede.ABD, saldırgan politikasına Türkiye'yi araç etmek istiyor. Onu, komşu ülkelere karşı saldırı üssü yapmak istiyor. Bu politika Türkiye'yi bölgede ve dünyada ABD ve İsrail ile başbaşa, yalnızlığa iter.

Bu dayatmaları cuntanın politikası kolaylaştırdı: Kardeş İslam ülkelerine saldırı için kurulmuş Amerikan "Çevik Kuvvetleri"ne topraklarımızda üsler hazırlandı. Amerika'nın isteği ile, İsrail'le diplomatik ilişkiler sürdürüldü. Sözde "terörist arama" bahanesiyle, MİT ajanları, baş terörist İsrail'in emrine, işgal altındaki topraklara gönderildi.

Cuntanın "anayasa"sı güvenliğimizin, bölge barışının içinde bulunduğu ciddi tehlikeleri daha da artırıyor. O, Amerika'ya bağımlı, militarist bir polis devletinin anayasasıdır. O, bir yandan Cumhurbaşkanına, bir yandan da NATO'cu Amerikan generallerine, kendi başına, Türkiye Büyük Millet Meclisi'ne bile danışmadan orduyu savaşa sürme hakkını tanıyor. O, Ulusal Kurtuluş Savaşımızın kutsal kalıtı "Ulusal egemenliği", "Uluslararası örgütlere üyelik anlaşmaları" ile, yani NATO ile sınırlıyor.

Şu ağır, bunalımlı ortamda ulusal çıkarları, ulusal güvenliği ABD'nin çıkarlarından üstün tutan her yurttaşın sorumluluğu var: Amerika'nın, serüvencilik arabasına Türkiye'yi koşmasına boyun mu eğeceğiz?.. Ulusal egemenliğin onursuzca NATO'nun ayakları önüne serilmesine razı mı olacağız?.. Amerikan generaline, Türk ordusunu kardeş Arap halklarının üstüne sürme yetkisi verilmesi karşısında seyirci mi kalacağız?..

NATO'ya kölelik anayasasına elbirliğiyle "Hayır" demeliyiz, diyeceğiz!..

Cuntasız cunta yönetimi anayasasına hayır!

☐80 bin tutukluyu, 3 bin idam istemi ile yargılananı, 100 binlerce işten atılmakla tehdit edilen işçiyi kurtarmak için Cunta anayasasına Hayır!..

☐Genel demokratik haklar için, 12 Eylülcü anayasaya Hayır!..

☐Can güvenliği, yaşama hakkı için, terörist anayasaya Hayır!..

☐24 Ocak anayasasına, NATO'cu anayasaya Hayır!..

☐Özgürlük, demokrasi, barış için halkın genliği için, cuntanın anayasasına Hayır!..

☐Toprak reformu için, toprak ağalarının anayasasına Hayır!..

☐Ulusal baskıya karşı, şoven anayasaya Hayır!..

☐'Çevik Kuvvetler''in ülkemize yerleştirilmemesi için cuntanın anayasasına Hayır!

"Anayasa Komisyonu da dahil, hiç kimsenin Türk ulusuna böyle hakaret etmeye hakkı yoktur". (Çağdaş Gazeteciler Derneği Başkanı Ahmet Abakay)- "Türk halkı, 20. yüzyılın son çeyreğinde böyle bir anayasaya mahkum edilecek kadar geri ve çağdışı bir halk değildir". (Siyasal Bilgiler Fakültesi Anayasa Profesörü Mümtaz Soysal)- Bunlar, açıklanan anayasa taslağına karşı yükselen tepkilerden yalnızca iki örnek. Anayasa Komisyonu çalışmalarının yayınını cunta niçin yasakladı, ortaya çıkıyor. Kendi Danışma Meclisinde bile muhalif sesler yükseliyor.DİSK'in yanı sıra Türk-İş ve MSP yanlısı Hak-İş de salt holdinglerin isteklerini yansıtan bu taslağı sert biçimde eleştiriyorlar. Yüksek yargı organları, barolar, üniversite çevreleri, teknik elemanların örgütleri, pek çok gazeteci, yazar, sanatçı, aydın demokrasi ve hukuk devleti ilkelerinin çiğnenmesine karşı seslerini yükseltiyorlar.

Bunlar hangi ortamda oluyor? Onbinlerce demokratın zindanlara atıldığı, binlercesi için idam istendiği bir ortamda...

Nasıl bir Anayasa?

Bu anayasaya göre, gerçekte, 12 Eylül düzeni üstü örtülü olarak sürecek. Cumhurbaşkanı ve hükümet meclisi dağıtabiliyorlar. Sınırları belli olmayan gerekçelerle, "olağanüstü hal" ya da "sıkıyönetim" ilan edebiliyorlar. Yani 12 Eylül benzeri bir askersel rejim getiriyorlar. Ve ülkeyi kararnamelerle yönetiyorlar. Hatta Cumhurbaşkanı başbakanı görevinden atabiliyor!.. Cumhurbaşkanlığına Evren'i getirme planları da biliniyor. Olmadı başka bir general bulurlar. Demek cunta erkini sürdürecektir. Bu anayasa, cuntasız bir cunta yönetiminin anayasasıdır...

Bunlar sözümona "olağanüstü" yetkiler. Ama "olağan" dedikleri koşullarda da düşünce, söz, örgütlenme, basın, gösteri özgürlükleri ayaklar altına alınıyor. Anayasa tüm katmanlara, halkın ezici çoğunluğuna politikayı yasaklamış. Özellikle de sendikaların ve demokratik örgütlerin, aralarında ve partilerle her türlü yardımlaşması, dayanışması yasak... (Gericilik nasıl da korkuyor halkın birliğinden! Eylem birliği politikasının doğruluğunun kanıtı bu...)

TKP yasağı, faşist 141.-142. maddeler şimdi anayasaya da giriyor. Sonra, dünyada eşi görülmemiş bir madde daha: "kolluk kuvvetlerine adam öldürme hakkı"! Bu da anayasal hak! Bu anayasa, polis devletinin anayasasıdır... Kan dökmenin, terörün yasallaşması anayasasıdır...

Bu anayasaya evet diyenler kimlerdir? Örneğin, ABD Reagan yönetimi: "Bu anayasanın, Türkiye'ye askersel yardımı (!) kolaylaştırdığını" söylüyorlar. Sonra işbirlikçi tekellerin, holdinglerin sözcüleri: Onlar da cunta anayasasını destekliyorlar. ABD yönetiminin anayasayı alkışlamasına şaşmamak gerek: Bu anayasa "egemenlik milletindir ama, milletlerarası kuruluşlara üyeliğin hükümleri saklıdır" diye, ulusal egemenliği NATO'lara, IMF'lere bağımlı kılıyor. Holdinglerin anayasayı alkışlamasına şaşmamak gerek: Bu anayasa, grev, toplu sözleşme sendikalaşma hakkını fiilen kullanılmaz hale getirip, lokavt denilen insanlık suçunu yasal-

▶Arkası 7. sayfada

PARTİ YAŞAMI

Artan olanaklar

Ahmet AKYÜZ

Açıklanan anayasa taslağına karşı dört bir yandan yükselen tepkiler, cuntanın bugün ne denli yalıtlandığını gösteriyor. Onu daha da köşeye sıkıştırmak ve referandumda ona sert bir darbe indirmek, bu olanaklıdır. Ama,cunta da referandum öncesinde, buna olanak verecek bir ortamın oluşmasını engellemek için, elinden geleni ardına koymayacaktır. Ne ki o, artık, ne kadar azgınlaşırsa azgınlaşsın, savunmadadır. Saldırısı CHP'ne kadar uzanabilmişti. Ama anayasasına karşı çıkanlar çok daha geniştir. Üstelik bu anayasa kimi yanlarıyla sivil gericilikle cunta arasına da bir kama olmuştur. Onun için demokrasi güçlerini saldırıya geçirebilmek, cuntayı adım adım geriletmek, yığınların referandumda cuntanın anayasasına özgürce hayır diyebileceği bir ortam yaratmak bir düş değildir.

Cunta anayasasına istediği kadar komünist partisi yasaktır diye yazsın, istediği kadar polisini peşimize salsın, bugün önümüzde yeni olanaklar açılıyor. Partimizin öngörüleri doğrulanıyor. Cuntanın anayasasına karşı geniş bir tepki oluşması, cuntanın anayasasının tartışılmasını önleyememesi ve referanduma doğru giderek yığınların tüm dikkatinin anayasa konusunda daha da odaklaşacak olması, cuntanın bir referandum yapmak zorunda olması, tüm bunlar bize, görüşlerimizi yaymada, yığınlarla bağlarımızı daha da güçlendirmede, demokrasi güçlerinin eylem birliği için somut adımlar atmada birçok olanak sağlıyor.

Bu olanakları vargücümüzle kullanacağız yoldaşlar. Son Plenum'un önümüze koyduğu görevi, parti çalışmalarını çokyanlı canlandırma görevini, böylece daha etkin yerine getireceğiz.

Başlıca sorunumuz nedir? Bu, savaşımımızın derin gizlilik koşullarında bir milim bile azalmayacak olan, azalmaması gereken konspiratif niteliği ile anayasa konusunda en geniş yığınlara ulaşmanın hem zorunlu olması arasındaki çelişkidir. Ama bu çözülmez bir sorun değildir! Anahtar, illegal çalışma ile legal olanaklardan yararlanmayı ustaca birleştirmededir. Legal olanaklar az değildir. Savaşılırsa yarın daha da çoğalacaktır.Cunta anayasasına karşı oluşan hareket, elverişli bir ortam yarattı bile. Sorun bu ortamdan yararlanabilmekte, siyasal polise açık vermeden doğru görüşlerimizin ajitasyonunu ve propagandasını yapabilmekte, hareketi daha da genişletip derinleştirecek bir çizgi izleyebilmekte. Cunta ya bu hareket karşısında gerileyecek, ya da kendi anayasasına karşı propaganda yapılmasını "yasaklayacak", referandumdan süngü zoru ile, hile ile "evet" sonucu çıkarttırmayı deneyecek. Böylece daha da yalıtlanacak! Onun açmazı, bizim çözmemiz gereken çelişkiden çok çok daha derin!

Onun için olanaklı olduğu kadar legal araçlardan yararlanmanın yollarını arayacağız. Evlerden, kahvelerden, tezgah başlarına, okullara, devlet dairelerine, otobüslerden, köy kahvelerine kadar anayasa konusunun konuşulduğu her yerde olacağız. Biz de konuşacağız. Halk gibi, onun kavramlarıyla! Minibüs şöförüyle başka, maç seyircisiyle başka, köylüyle daha başka. Herkese anayasa savaşımındaki görüşlerimizi anlatmanın yolunu bulacağız. Onları bu amaçla örgütlenmeye, birleşmeye çağıracağız. Proleter devrimciyiz. Ağır başlı aile babası ya da her konuşmasında savunduğu doktrinin tüm yanlarını anlatmak zorunda olduğuna inanmış bir pedagog değil! TKP'nin tüm görüşlerini legal alanda eksiksiz anlatamıyoruz. "TKP'nin propagandasını yapamıyoruz" diye düşünmeyeceğiz. Eksik kalanı tamamlamak partinin illegal basınının görevi. Onsuz olmaz. Atılım'ın yanısıra, bildirilerimiz, yerel basılı ajitasyon araçlarımız, pullarımız, afişlerimiz ne güne duruyor? İllegal ve legal savaşım, illegal ve legal ajitasyon-propaganda. Ustalık, ikisini birlikte, uyum içinde ve birbirine karıştırmadan yürütmekte!

Ne anlatacağız? Yalnız merkezi ajitasyon araçlarımızın söylediklerini yinelemekle yetinmeyeceğiz. Her parti örgütü şimdi yerel ajitasyonu daha da güçlendirmeli, merkezi ajitasyonu yerel özelliklerle ete kemiğe büründürmelidir. Çevresindeki insanlara bakmalı, onların varolan bilinç düzeylerini ve sorunlarını veri almalıdır. Cunta öyle bir anayasa hazırlattı ki, bunun halk ve demokrasi düşmanı yüzünü, politikaya şu ya da bu ölçüde ilgi duyan her emekçiye, her aydına kavratabilmek, onları dinlemeyi ve onlarla konuşmayı bilen bir komünist için hiç de zor değil. Konuştuğumuz, hitap ettiğimiz kişi ya da kişilerin can alıcı sorunları nedir? Cuntanın anayasasında o sorunun istenilen biçimde çözülmesini engelleyecek bir madde mutlaka var! Onun özü bu, halkın sorunlarının çözümünün engellenmesi! Parti radyosu cuntanın anayasasını madde madde paçavraya çeviriyor. Bize veri, kanıt, fikir sağlıyor. Cuntanın, sivil gericiliğin demagojilerini, bunların yığına yansıyış biçimini görüp, onu da deşifre etmeliyiz.

Biz komünistler geleceğe iyimserlikle bakıyoruz. Cuntanın anayasasını

▶Arkası 6. sayfada

KARDEŞ PARTİLERİN DENEYİMLERİNDEN

Sendikal birlik ve haklar için...

Bolivya'da: Askersel cuntanın sendikaları güdümlü örgütler durumuna getirme çabaları da, Troçkist ve Mao'cu grupların sendikal hareketi dar ve gizli örgütlere hapsetme girişimleri de boşa çıkarıldı. Komünistlerin ve diğer sol güçlerin aktif katkısıyla bağımsız işyeri sendika komiteleri örgütlendi. Önce maden ocaklarında kurulan bu komiteler tüm yasaklara karşın işçilerle toplantılar yaparak, birbirleriyle ilişkiye geçerek, aşağıdan yukarıya sendika yöneticilerini belirlediler. Komiteler etrafında birleşen işçiler grevlere başladılar. Öyle ki, hükümet işçilerin seçtiği yöneticileri tanımak, onlarla görüşme masasına oturmak zorunda kaldı. Bu hareket diğer bölgelere ve işkollarına da yayıldı. Örgütlü işçiler grevler, açlık grevleri ve diğer yığınsal gösterilerle yalnız yakıcı ekonomik istemlerini değil, eski sendika federasyonları ve konfederasyonlarına ve yöneticilerine bağlılıklarını da dile getirdiler. Sendikal ve politik haklarının tanınmasını istediler. Tüm baskı ve zorbalığa karşın işçiler geri adım atmayınca, Aralık 1981'de cunta geri adım attı. İşyeri sendikal komitelerini, onlardan oluşan sendikal örgüt ağını tanımak zorunda kaldı. Sendikaların bu komiteler temelinde yeniden örgütlenmesine boyun eğdi.

Paraguay'da: Gerici Stroessner rejimi altında, pek çok işyerinde birleşik eylem komiteleri kuruldu. Onların öncülüğünde işçiler çeşitli işyerlerinde grevlere çıktılar, kimi kazanımlar elde ettiler. Giderek yaygınlaşan bu komiteler aracılığıyla diktatörlüğün ve polisin güdümündeki Paraguay İşçi Konfederasyonunda sendikal birlik ve direniş aşağıdan yukarı güçlendi. Öyle ki, 9 işkolu sendikası, Konfederasyon yönetimini, hayat pahalılığını protesto ve buna karşı alınacak önlemleri görüşmek için Konfederasyon Konseyini toplamaya zorlamaya başladı.

Bolivya'da ve Paraguay'da işçilerin başlattığı komitelerde örgütlenme ve eylemler, köylüler, öğrenciler ve diğer kesimler arasında da yaygınlaşıyor. Bu komitelerin, ilçe, il düzeyindeki ilişkileri, aralarındaki dayanışma ve eşgüdüm, gerici diktatörlüğe karşı geniş bir cephenin aşağıdan sağlamca örülmesini sağlıyor. Yukardaki birliğe katkıda bulunuyor.

Tutuklularla dayanışmayı örgütle

ÇAĞRI

Filistin halkıyla dayanışmaya!

Beş haftadır İsrail askerleri Lübnan'da yakıyor, yıkıyor, kan döküyor. Filistin halkına karşı soykırım uyguluyor. İsrail, 30 bin insan öldürdü, 10 bin insan kayboldu. Bir milyona yakın insan, evsiz barksız bırakıldı.

Bu saldırının arkasında ABD'nin bulunduğunu artık bütün dünya görüyor. Bu işbirliğini dünya kamuoyu mahkum ediyor. Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nda saldırı kınanırken, 127 ulus karşısında ABD ve İsrail yalnız kaldılar.

Kanlı saldırının amacı, FKÖ'nü yoketmek ve Lübnan'da ABD emperyalizminin ve İsrail siyonizminin çıkarlarına uygun bir rejimi işbaşına getirmektir. Yakındoğu'da ABD'nin askersel-politik bir köprübaşını oluşturmak ve petrol kaynakları üzerinde denetimini kurmaktır.

Sovyetler Birliği ve öteki sosyalist ülkeler, ABD-İsrail işbirliğinin bu barbarlığı karşısında, Lübnan'ı, Filistin halkının haklı davasını tüm gücüyle destekliyorlar. ABD'nin Lübnan'a asker çıkarma planlarına karşı SBKP MK Genel Sekreteri ve SSCB Yüksek Sovyet Prezidyumu Başkanı L.İ.Brejnev'in Reagan'a uyarısı, bu güçlü desteğin kanıtıdır. Türkiye Komünist Partisi, Arap ülkelerindeki öteki kardeş partilerle de birlikte, Sovyetler Birliği'nin bu destek ve yardımına büyük bir değer biçiyor. Türkiye Komünist Partisi, Sovyetler Birliği'nin önerdiği, FKÖ de içinde olmak üzere, tüm ilgili tarafların katıldığı uluslararası bir Yakındoğu konferansının bugün daha da güncel ve yakıcı olduğunu görüyor, İsrail işgalcilerinin Lübnan'dan koşulsuz ve derhal çekilmesini istiyor.

Amerikan emperyalizmi, Yakındoğu'daki serüvenlerine Türkiye'yi de çekmek için her yola başvuruyor. ABD'nin Lübnan'a yerleştirmek istediği işgal kuvvetleri arasına Türk ordusunu da katma planları, bu yolda General Evren'e Reagan'ın resmen başvurusu Türk basınına da yansıdı. Halkımız, ABD'nin bu önerisinin kamuoyu önünde resmen ve açıkça reddedilmesini istiyor.

Cunta bir yandan İsrail saldırısına karşı olduğundan sözederken, öte yandan, ABD'nin İslam ülkelerine, komşu devletlere saldırı için kurduğu "Çevik Kuvvetler"e kapıları açıyor, üs veriyor. İsrail ile diplomatik ilişkileri kesmiyor. Cunta sansürü altındaki basında, Amerikan mandacılığının ve siyonizmin sözcüleri, cirit atıyor. "Uluslararası terörizm ile savaş" demagojisiyle, "FKÖ kamplarında Türkiye'li teröristler bulunduğu" yalanıyla İsrail'in korsanlığını, baş terörist Begin ve Şaron'un cinayetlerini gizlemeye, Filistin halkının yasal temsilcisi FKÖ'nü karalamaya çabalıyor. Filistin halkının haklı davasıyla dayanışma içinde olan demokratik kuruluşların temsilcilerinin çoğunluğu, cuntanın zindanlarında çürütülüyor. Halkının ezici çoğunluğu Müslüman olan Türkiye, kardeş Filistin halkına karşı uygulanan bu barbarca soykırım karşısında sessiz kalamaz.

Türkiye Komünist Partisi, halkımızı, tüm ilericileri, demokratları, bağımsızlıktan yana tüm yurtseverleri, Atatürkçüleri, dindarları Filistin halkıyla dayanışmaya, cuntanın tüm baskılarına karşın olanaklı her yolla bu yönde eyleme çağırıyor.

14 Temmuz 1982 TKP MK

YAŞAYAN SOSYALİZM

Dinlenme hakkı

Her işçinin, her emekçinin çalışmalarını sürdürebilmesi için dinlenmesi, iş gücünü tazelemesi gerekir. Ama bu değişik sistemlerde değişik olur. Bugün Afrika, Asya ve Latin Amerika'daki gelişmekte olan ülkelerdeki nüfusun yüzde 40'ı en ilkel günlük gereksinimlerini bile karşılayamıyor. Gelişmiş kapitalist ülkelerde emekçiler verdikleri savaşım sonucunda belirli sosyal kazanımlar elde etmişlerdir. Ama emekçiler ancak sosyalist toplum koşullarında gerçekten dinlenme hakkına sahip oluyorlar. Sosyalist ülkelerde tüm vatandaşların dinlenme hakkı yasalarla güvence altına alınmıştır. Örneğin, SSCB'de emekçiler 22 çalışma günü dinlenebiliyor.

Kapitalist ülkelerde devlet dinlenme hakkkını fiilen güvence altına almıyor. Hatta ABD'de yıllık izinle ilgili tek bir yasa bile yoktur. Amerikan emekçileri sendika üyesi iseler ve sendikanın patronla imzaladığı toplu sözleşmede bir madde yer alıyorsa izine çıkabiliyorlar. Bugün ABD işçilerinin ancak dörtte biri böyle bir hakka sahip.

Sosyalist ülkelerde devlet emekçilere dinlenme olanakları da sağlıyor. Yapılan masrafların önemli kısmını devlet karşılıyor. Örneğin Çekoslovakya'da bir dinlenme evinde dinlenen emekçi bunun için maaşının yalnızca yüzde 10'unu veriyor. Bu gerçek masrafların yüzde 25'idir. Geri kalan yüzde 75'ini devlet karşılıyor. Tüm sosyalist ülkelerde emekçilere aileleriyle birlikte dinlenme olanakları sağlanıyor. Ortalama maaşın 172,5 ruble olduğu SSCB'de 4 kişiden oluşan bir aile dinlenme evinde 12 günlük dinlenme için yalnızca 45 ruble ödüyor.

Kapitalist ülkelerde her emekçi kendi başının çaresine bakmak zorundadır. Kurulan izin yerleri vurgun vurma alanıdır.

Sosyalist ülkelerde dinlenme işini sendikalar örgütlüyor. Örneğin SSCB'de sendikaların emrinde 940 dinlenme yeri, 2200'ün üstünde koruyucu sağlık tesisi, 22 kültür evi var. Sendikalara bağlı 33 büyük spor klübü çalışıyor. Her yıl 50 milyon Sovyet vatandaşı ailesiyle birlikte örgütlü biçimde dinleniyor.

Sosyalist ülkelerde devlet emekçilerin boşzamanlarını değerlendirme, kültürel gereksinimlerini karşılama yönünde de büyük masraflar yapıyor. Örneğin kültürel gereksinimler için ABD'de kişi başına 18 dolar ayrılırken SSCB'de 140 dolar ayrılıyor.

Silahlı yeni sömürgecilik

Işık YENİCE

"Ekonomik yardımla iş yürümez" dedi, Reagan'ın danışmanlarından R.Fontain. Haig'e göre ABD "kaynak savaşı dönemine" girmiştir. Ülkemize gelip "Sovyet tehlikesi" ve "Çevik Kuvvetler"in yararı üzerine "bilinç" veren George Town Üniversitesi Stratejik ve Uluslararası Araştırmalar Merkezi Başkanı, Ray Cline, "ABD için en umut verici yol" diyor, "Üçüncü dünya" ülkelerine cezalandırma ve gözdağı için, Hint Okyanusunda güçlü bir donanma ile Doğu Afrika ve Basra Körfezine indirme olanağı verecek olan "Çevik Kuvvetler"dir. Aynı merkezden G.Kemp, İsrail'in 1967' de işgal ettiği topraklardan çekilmesine açıkça karşı çıkıyor. Buralardaki İsrail varlığının, ABD için "değeri giderek artan" bir yatırım olduğunu söylüyorlar. Bugün yazarlarının çoğu Beyaz Saray'da önemli görevlerde bulunan, Hoover Enstitüsünün 1980'de hazırlanan bir raporuna göre, ABD "Arap ülkelerini petrol fiyatları konusunda sıkıştırmaya başlamalıdır". Le Monde Diplomatique (Nisan 1981) ise "eğer bugünkü eğilim sürerse ABD, Orta Amerika'da, Kuzey Afrika'da, Arap Yarımadasında ve yeniden Güneydoğu Asya'da, yeni askersel girişimlerde bulunabilir" diyordu.

Bunlar sadece birer görüş mü? Bir de olanlara bakalım: Hint Okyanusunda kol gezen ABD 7. Filosu... 6. Filonun Libya'yı cezalandırma seferi... Karaibler'de ardı arkası kesilmeyen gözdağı manevraları... Sina'ya "Barış gücü" adıyla yerleşen ABD "Çevik Kuvvetleri"... ABD desteğinde, İngiltere'nin Arjantin'in şahsında tüm Latin Amerika ülkelerine karşı düzenlediği nükleer silahlı ve kanlı Falkland gözdağı seferi... ABD'nin Afrika'da ırkçı Güney Afrika rejimine düzenlettiği kanlı seferler... ABD'nin Angola'ya karşı Unita,Kamboçya'ya karşı"Kızıl Kmerler" adlı bölücü çetelerce düzenlettiği saldırılar. İsrail Siyonistleriyle ortaklaşa bölgemizdeki bağlantısız ülkelere,

▶Arkası 7. sayfada

LENİN KÖŞESİ

Anayasa savaşımı ve Bolşevik deneyimi

1905 devrimci çıkışı sonrası, Çarlığın anayasal monarşiye dönüşmesinin nedenini ve yeni anayasanın içeriğini Lenin şöyle açıklıyor: "1905'deki devrimci savaşım özellikle, kimin ilk tüm-Rusya temsili kurumlarını ve nasıl oluşturacağı konusu üzerinde keskinleşmişti. Aralık yenilgisi, sorunu, eski monarşiden yana çözdü; ve bu durumda anayasa Kara-yüzler (gerici feodaller, Ç.N.) ve Oktobristlerinkinden (Gerici burjuvazi, Ç.N.) başka bir şey olamazdı. (Lenin, tüm yapıtlar, İng. c.15, s.337). Lenin, egemen güçleri, anayasal kılıflar giymeye zorlayanın yığınların nesnel bir gereksinimini yansıtan devrimci çıkışlarından duyulan korku, bu çıkışları bastırmak, önlemek istemi olduğunu belirtiyor.

"Anayasa 'emekçi halk' için anayasasızlığa göre daha çok 'özgürlük', daha iyi yaşam koşulları mı demektir?" diye soran Lenin, "Hayır, ancak ilkel demokratlar böyle düşünür" diye yanıtlıyor. "Anayasanın özü, genel olarak devletin temel yasaları olarak temsili kurumların seçimlerini ve yetkilerini belirleyen yasalar vb. olarak sınıf savaşımında güçlerin gerçek ilişkisini ifade eder. Bir anayasa, eğer yasa ile gerçeklik birbirinden kopuksa sahtedir, üstüste düştükleri zaman ise sahte değildir" (agy. s.336). O, böylece her türlü anayasayı, anayasasızlığa karşı ilerici bir adım sayan sağ görüşlere de, gerici anayasaları sahte sayıp bu alanda savaşımı küçümseyen, böylece gerçekte egemen güçlerin gerici amaçlarını ve özünü gizlemeye hizmet eden "sol" görüşlere de yanıt veriyor. Oysa, "Otokrasi sözde anayasal kurumlarla örtünüyor, ama aynı zamanda onun sınıf özü hiçbir zaman olmadığı kadar açığa çıkıyor" (agy., s.350).

Lenin, egemen güçlerin dayattığı anayasaların geniş yığınların politik bilinçlenmesi için elverişli koşullar yarattığına, bundan yararlanmak gerektiğine değiniyor: "Politikada deneysiz milyonlarca insanın kafasında otokrasi şimdiye kadar, genel olarak halk temsilinin karşıtıydı, şimdi savaşımın amacı daralıyor ve görevini daha somutça devlette erki ele almak için savaşım olarak tanımlıyor. Ki, bu, temsilin kendisinin karakterini ve anlamını belirliyor" (agy., s.350). Savaşımın devrimci amacının daha da belirginleştiği, savaşım alanının ve ona katılanların genişlediği yeni bir döneme girildiğini vurgulayan Lenin, anayasa savaşımı, "sınıf savaşımının yeni bir alanı, yeni bir biçimi"dir diyor (agy., s.337).

Gelen gideni aratacak

Zeki TİRELİ

İMF-TÜSİAD ikilisinin 24 Ocak programı "Kastelli şoku"nu yediğinde, TKP'nin Sesi radyosu "Cunta, halkın tepkisini sindirmek için her yola başvuracaktır. Suçu kişilerin, şu ya da bu bakanın üstüne atarak işin içinden sıyrılmanın yollarını araştıracaktır. Belki de bir ya da birkaç bakanı değiştirecektir. Bundan başka yapacak hiçbir şeyi yoktur" dedi. (25 Haziran günlü yorumdan).

Öyle de oldu. 24 Ocak'çı cunta anlı-şanlı Özal'ı götürdü, yerine başka bir 24 Ocak'çıyı, Kafaoğlu'nu getirdi. İMF'yi gücendirmemek için de, Türklüğü pasaportundan başka bir yerinden belli olmayan Pasinler adlı bir emperyalizm ajanını da devlet bakanı yaptı.

"Ülkeyi istikrara kavuşturacağız" diye demokratik hak ve özgürlükleri yok eden, üstelik yeni anayasayla açık diktatörlüğü kalıcılaştırmaya çalışan cunta, kendi atamalı hükümetinde bile istikrar kuramadı. Bu, son yedi ayda yapılan ikinci hükümet değişikliği.Bunu yenileri izleyecektir. Çünkü gelen gideni aratacak niteliktedir. Ekonomik bunalım durmaksızın derinleşiyor. Uluslararası koşullar durmaksızın gerginleşiyor. Cunta ve rejimi bir yandan iç sosyoekonomik, sosyopolitik koşulların, bir yandan ABD emperyalizminin baskıları arasında sıkıştıkça sıkışıyor. Çareyi halkı daha da sıkıştırmakta arıyor.

Bu yolun sonu yoktur. Kafaoğlu belki batan birkaç tekelci patronu kurtarabilir, ama ekonomiyi batmaktan kurtaramaz. Hükümetteki değişikliğin olumlu sonuçlar getirebileceği yolunda kamuoyuna boş hayaller aşılayan kimi liberal yazarlar, korktukları "sosyal patlamalar"ı böyle önleyemezler. Atılım'ın geçen sayısında dediğimiz gibi, "Cunta yıkılmadan, İMF, NATO boyunduruğu kırılmadan ekonomide hiçbir şey düzelmez".

Cunta militarist polis devletini kurumlaştırma yolunda, ekonomide at değiştirmek zorunda kaldıysa, bu her şeyden önce, onun daha da zayıfladığını gösteriyor. Onu tökezletmek, boylu boyunca yere sermek için tüm 24 Ocak kurbanlarını cuntanın anayasasına karşı birleştirmek, günün görevi budur.

Bir insanlık suçu:

Türkiye Barış Komitesi davası

Cuntacı Orgeneral Nurettin Ersin'in özel buyruğu ile açıldığı bilinen Türkiye Barış Komitesi davası İstanbul'da sürüyor.

Kimler yargılanıyor? Tanınmış bilim adamları, sanatçılar, yüzbinlerce üyesi bulunan yığın örgütlerinin temsilcileri. Bir Mahmut Dikerdem: Yıllarca büyükelçilik yapmış, barıştan yana bir diplomat... Bir Orhan Apaydın: Yüzyılı aşkın bir geleneği olan İstanbul Barosu'nun Başkanı. Binlerce avukatın oylarıyla seçilmiş... Bir Erdal Atabek: Tüm Türkiye doktorlarının örgütü Türk Tabibler Birliği Merkez Konseyi'nin, Başkanı... Bir Melih Tümer: Şişli Siyasal Bilgiler Fakültesi Dekanı... Bir Nedim Tarhan: 2,5 milyon üretici köylünün üyesi olduğu KÖY-KOOP'un Genel Başkanı.

Ya yargılayanlar kimler? Davayı açan savcı, silah kaçakçılarıyla, yeraltı dünyasının "babalarıyla" yakın ilişkisi olan, kontr-gerillanın kara-ünlü albayı Süleyman Takkeci. DİSK davasında sendikacılara idam isteyen Mafya'nın bu adamı, dünya kamuoyuna kadar yansıyan tepkilerle öylesine aşındı ki, cunta da kendisini bu uğursuz görevden geri çekmek zorunda kaldı. Şimdi Takkeci'nin hazırladığı iddianameyi, Takkeci'nin yardımcısı olan "sivil savcı" Mustafa Gül imzalamış... Mahkemede okuyor.

Barış yanlılarına 30 yıl ağır hapis cezası isteyen iddianame, ancak onu hazırlayanların düşünce perişanlığını ortaya koyar nitelikte. İddiaya bakın: Türkiye Barış Komitesi "Dünyanın hür ve demokratik düzenini (Savcı burada bir de parantez açıp "Batı Dünyası" demiş) yıkmayı amaçlıyor" muş! Aşağı kurtarmıyor! Sonra, "Türkiye'nin hür ve demokratik batı dünyasının güvenliği ile ilgili anlaşma ve ittifaklarını yıkmak" istiyormuş... Kimin güvenliği? Rapor gizlemiyor: Türkiye'nin değil, "Hür ve demokratik Batı dünyası" dediği emperyalizmin...

Bilindiği gibi, Türkiye Barış Komitesi, Dünya Barış Konseyi'nin üyesidir. Ve Dünya Barış Konseyi de, Birleşmiş Milletler düzeyinde "danışma kuruluşu" statüsü olan, devletlerarası saygınlığı kabul edilmiş bir kuruluştur. Dünyanın dört bir yanındaki barış komitelerini birleştirir. Bu komitelerde din adamlarından komünistlere kadar çeşitli dünya görüşlerine ve politik tutuma sahip kişiler vardır. Bunlar dünya barışı için el birliği ile çalışırlar.

İddianame bu uluslararası kuruluşu "Sovyetler Birliği'nin uydusu" olarak göstermeye kalkıyor. Türkiye Barış Komitesi de, aynı mantıkla, Sovyetler Birliği ve Türkiye Komünist Partisi'nin yan örgütü olmakla suçlanıyor. Nereye dayandırıyorlar bu "bağı"? Her halde Sovyetler Birliği'nin ve TKP' nin de ardıcıl biçimde barışı savunmalarına!.. Savaşa karşı olmalarına!.. Bu mantık, barışı, insanın yaşama hakkını savunan her insanı,

▶Arkası 7. sayfada

TKP DAVALARI

TKP yaşıyor, savaşıyor!

Ankara'da, Gölcük'te, Adana'da TKP'ne karşı açılan davalar sürüyor. Yüzlerce yurtsever, insanlık dışı işkenceler sonucu alınan ifadelerle TKP'ne üye olmakla suçlanıyor. Bir yılı aşkın bir süredir zindanlarda çürütülüyor.

Sağcı-gerici askersel diktatörlüğün bu saldırısı hiç de şaşırtıcı değildir. Bu saldırı, yeni de değildir. 60 yıldır, burjuvazinin değişik erkleri, ne zaman işçi sınıfına, emekçilere, demokrasiye karşı saldırıya geçmişlerse, en başta TKP'ne saldırmışlar, onu önlerinde en büyük engel olarak görmüşlerdir. Çünkü TKP, işçi sınıfının, emekçilerin çıkarlarını ardıcıl olarak savunan, gerçek bir demokrasi için savaşan partidir.

Egemen sınıfların partimize karşı kabaca saldırısı, katmerlidir. TKP'ni onlar yasakladılar. 60 yıldır da "gizli çalışıyor" diye TKP'ni suçlayan, bu suçlamayı hemen her iki yılda bir barbarca saldırılarla kolkola yürüten yine onlardır.

Bu yasağın, amacı, en başta işçi sınıfını, emekçileri bölmek, başsız bırakmak, sömürüye karşı savaşta zayıf düşürmektir. Egemen güçler, TKP'nin ulusal niteliğini gizliyorlar. Onu sanki ulusal çıkarlara aykırı bir kuruluşmuş gibi gösterdikten sonra, saldırılarını öteki demokratik kuruluşlara, sendikalara, meslek örgütlerine yöneltirler. Türkiye Barış Komitesi, DİSK ve KÖY-KOOP davalarında da yapılan budur. Bugün bu saldırılar CHP'ni bile hedef alabiliyor.

Egemen sınıflar, TKP'ni yasaklayarak tüm emekçilerin karşısına ördükleri, aşılmaz sandıkları bu duvarın yakın geçmişte çatlaması karşısında, şimdi bu yasağı anayasaya geçirmeye kalkıyorlar. Aldıkaçtı, "belki başka anayasalar böyle yasaklamıyor ama..." derken, dünyada komünizmi anayasayla yasaklayan ilk ülke olduklarını itiraf etmek zorunda kalıyor. Bu, aynı zamanda, asalak burjuvazinin gittikçe artan çaresizliğinin, barutunun gittikçe tükenmekte olduğunun da açık itirafıdır.

Egemen sınıf, ta baştan komünizmi "yasaklayarak" kaçak döğüşüyor. Sonra "TKP çökertildi" diye utku çığlıkları atıyor (Tercüman, 24 Ağustos 1981). Ama kendi yazdıkları mürekkebi yine kendileri yalıyorlar. Aradan daha onbir ay geçmeden Ilıcak, "Özal'ı TKP yıktı" diye yazıyor (Tercüman, 16 Temmuz 1982). Bu, bugüne dek asalak burjuvazinin attığı utku çığlığının en kısa sürenidir. Kuşkusuz, TKP kendi gücünü abartmıyor. Ama onlar, TKP'ni çökertmeyi gerçekten başarabilselerdi, aradan bunca yıl geçtikten sonra "komünizm yasağı"nı bir de anayasalarına geçirmek zorunda kalırlar mıydı?

Asalak burjuvazi, akıntıya kürek çekiyor. Nasıl fabrika bacalarını yok edemezlerse, TKP'ni de yok edemezler. Çünkü işçi sınıfı, her toplumda büyüyen, gelişen tek sınıftır. Komünist Partisi, bu sınıfın ürünüdür.Onunla etle tırnak gibi kopmazcasına bağlıdır. Komünist Partisi, hem insanlığın geleceği olan bu sınıfın ülkülerini temsil ediyor, hem de ulusun tüm ilerici değerlerini savunuyor. Sonra dünü bugüne bağlıyor: Geçmişte değerli olan ne varsa, onun gerçek mirasçısı komünistlerdir.

Cuntacı generaller, aylarca terörizmin ardında TKP'nin olduğu yalanını kanıtlamaya çalıştılar. Bunun için barbarca işkenceler yaptılar. Ama tutturamadılar, iddianamede "TKP' nin terörist bir örgüt olmadığını" yazmak zorunda kaldılar. TKP davalarının iddianamelerinde TKP'nin politikasına ilişkin tek bir suçlama yoktur. Buna karşılık cuntacı generallerin savcıları, DİSK ve Türkiye Barış Komitesi davalarının iddianamelerinde TKP'ni politik olarak suçlamaya kalkışıyorlar. Taktikleri açıktır: TKP davalarında politik savunma yapmayı engellemek, buna karşılık TKP'nin kendisini savunma olanağı bulunmayan davalarda TKP'ni ve öteki demokratik kuruluşları karalamak. Onlar bu yoldan en büyük korkularını, komünistlerle diğer demokratik güçlerin eylem birliğinin gerçekleşmesini önlemek istiyorlar.

Burjuvazi, bu davalarda gerçekleri halktan gizlemeye çalışıyor. Nedir ki, TKP üyesi diye tutuklanan yurtseverlerin sesini kısamayacaklardır. Onlar, hem işkenceleri, cuntanın barbarca yöntemlerini sergileyecek, hem de TKP'nin politikasını, ne istediğini kamuoyuna duyurmanın yollarını bulacaklardır. TKP ne istiyor, ne için savaşıyor? Halkımız bunu bir kez daha yurtseverlerin ağzından, yargılama salonlarından duyacaktır. Sanık kürsüsünün, bu bozuk düzeni sorguya çeken yurtseverlerin kürsüsü durumuna dönüştürülmesini kimse önleyemeyecektir.

Bu aynı zamanda, öteki davalarda da gerçeklerin ortaya çıkmasına,cuntanın çok yönlü anti-komünist saldırısını bozmaya yardımcı olacaktır.

"Çökerttik!" dedikleri TKP'nin yaşadığını, savaştığını, politikasının ilerici, demokrat, yurtsever güçlere mal olduğunu mahkeme kürsülerinde de göreceklerdir. İçerdeki komünistin direnciyle, dışardaki komünistin,yurtseverin dayanışması, zincirleme güce güç katacak, cuntaya önemli bir darbe indirecektir.

Faşist bir belgi:

"Türkler defolsun"!

Federal Almanya'da yabancı düşmanlığı bir süredir gemi iyice azıya aldı. Özellikle Türkiye'li yurttaşlarımıza karşı saldırılar hızlandı. Duvarlara "Türkler Defolsun!" belgileri yazılıyor.

Türklere karşı bu saldırıları kimler düzenliyor? Başta kısa adı NPD olan neo-nazi partisi ve öteki nazi yanlısı gruplar. Sonra Franz Joseph Strauss' un başını çektiği Hıristiyan Sosyal Birlik ve Hıristiyan Demokrat Parti şefleri.

Peki, "Türkler Defolsun!" diye kıyameti koparanların Türkiye'li dostları, onların en yakın işbirlikçileri kimler? Türkiye'deki faşist MHP elebaşları ve onların yurtdışındaki uzantıları... Örneğin, 1971 yılında, o zamanlar NPD'nin başı olan Adolf von Thadden, Alparslan Türkeş'e yazdığı mektupta şöyle diyordu: "Mektuplarınızı büyük bir memnuniyetle alıyorum. Benim ve partimin çalışmalarına verdiğiniz büyük değerden ötürü size teşekkür ederim. Nasyonal Demokrat Parti ile Milliyetçi Hareket Partisi'nin paylaştığı temel ilkeler vardır. Biz oybirliğiyle gençlik örgütlerimizin birbirlerini ziyaret etmeleri kararını aldık. Siz de, benim özel konuğum olma lütfunda bulunmaz mısınız?"

Yine "Türkler Defolsun!" diye avazı çıktığı kadar bağıran bir başka azılı gerici: Strauss. Günlerden 28 Nisan 1978. Strauss ile Türkeş Münih'te görüştüler. Bu görüşmeden sonra Hıristiyan Sosyal Birlik'in basın sözcüsü Rosenberg şunları söyledi: "MHP'ni her bakımdan destekliyoruz Parasal bakımdan da destekliyoruz".

Hıristiyan Demokrat Parti'den Heinz Ekkart Kannapin. Eski azılı bir nazi. Bir yandan "Türkler Defolsun!" diye bağırıyor, öte yandan faşist Türk Federasyonu'nun başları Serdar Çelebi ile Ali Batman'a Hessen eyaletinde oturma izni çıkartıyor.

Faşist Enver Altaylı'nın Türkeş'e yazdığı 24 Haziran 1976 günlü mektuptan: "Doktor Kannapin Federal Alman güvenlik kuruluşları nezdinde bizleri himaye etmektedir".

Şu ibret verici duruma bakınız: Nazi artığı, bir yandan "Türkler Defolsun!" diye bar bar bağırıyor, öte yandan MHP'lileri koruyor.

Şimdi Federal Almanya'da faşist MHP elebaşlarının demagojilerine aldanan yurttaşlarımızın önünde bu düpedüz ihanet karşısında bir tek seçenek kalıyor: Faşist Türk Federasyonu'ndaki, İslam Kültür Merkezi' ndeki faşist elebaşılara bugüne dek verdikleri desteği geri çekmek. Bir avuç NPD ve CIA işbirlikçisini kesinkes yalıtlamak.

Federal Almanya'daki Türkiye'li faşistlerin bu açık ihanetini sergilemede, ilerici kuruluşlara somut, önemli görevler düşüyor!

İşçi düşmanı anayasa

Mehmet YAVUZ

İşe grevleri yasaklayarak, sendikaları kapatarak, sendika militan ve yöneticilerini tutuklatarak başlayan gerici cunta, böylece kendisine yarattığı "dikensiz gül bahçesinde" iki yılda işçi düşmanı bir anayasa hazırlama olanağı buldu. Sendikal hakları 1961'den, hatta 1947'den daha geriye götüren bir anayasa dayattı.

Anayasaya sendika çevrelerinden tepkiler yükseldi: Türk-İş İcra Kurulu, "Bu anayasa ile sağlıklı demokrasi olmaz. Toplu sözleşme kaldırılıyor, sendikalar çember içine alınıyor". dedi. Türk-İş Genel Başkanı Ş.Yılmaz, bunun "Çalışanlar aleyhine bir anayasa tasarısı" olduğunu söyledi. TGS Genel Başkanı N.Güreli anayasayı "İşverenlerden yana bir hükümet programı" olarak niteledi. MSP yanlısı Hak-İş Genel Başkanı N. Çelik, "İşverenler nihayet emellerine ulaştı. Lokavt hiçbir ülkede yasal hak olarak tanınmamıştır" dedi. Cuntanın kendi elleriyle Danışma Meclisi'ne soktuğu sendikacı M.Alpdündar bile "Bu anayasa taslağı işverenlerin ayıbıdır" diyerek cuntanın hazırlattığı anayasaya karşı çıkıyor.

Daha şimdiden bu karşı çıkışlar, DİSK ve ona bağlı sendikalar yöneticilerinden Türk-İş tepe yönetimine, Türk-İş içinde "Sosyal Demokrat" diye adlandırılanlardan Hak-İş'e kadar uzanan çok geniş bir yelpaze oluşturuyorlar. Tüm bu olumlu çıkışlar, işçilerin ezici çoğunluğunun bu anayasayı kendi çıkarlarına aykırı bulduğunu gösteriyor. İşçi sınıfı zorbalığa karşı hakların yalnız demeçlerle değil aynı zamanda eylemlerle alındığını kendi deneyimlerinden biliyor. 1947'den bu yana sendikalarda verdiği hak alma savaşımından biliyor. Yaptığı direnişlerden, grevlerden biliyor. Sendikal özgürlükleri korumak için DİSK'li, Türk-İş'li işçilerin ayrımsız katıldıkları 15-16 Haziran direnişinden biliyor.

Türk-İş'in son 12. Kongresinde alınmış "1961 Anayasasındaki hakları savunma" kararı var. İşçiler biliyorlar ki, Türk-İş için tek seçenek var: Cunta anayasasının tümüne aktif olarak karşı çıkmak. Yol-İş Genel Başkanı M.Saraç, "İşveren sendikası raporunun anayasa haline getirilmemesi için, başta Türk-İş olmak üzere tüm sendikalara çok ciddi görev ve sorumluluk düşüyor" dedi. İşçiler biliyorlar ki, birlikten kuvvet doğar. Bu anayasaya karşı çıkarken Türk-İş'e düşen en yakıcı görevlerden birisi de DİSK'le dayanışmadır. DİSK'li tutukluların salıverilmesini, DİSK'in açılmasını istemektir.

İşçiler tüm çalışanlara sınırsız grev hakkı, genel grev, dayanışma grevi, toplu sözleşme ve özgür sendikalarda örgütlenme hakkı istiyor. Lokavtın yasaklanmasını istiyor. Yalnız işçilerin değil tüm halkın genel demokratik hakları için savaşımı bu sendikal savaşıma bağlıyor. Bu doğrultuda, DİSK'li, Türk-İş'li, Hak-İş'li, sendikalı-sendikasız tüm işçilerin eylem birliği, cunta anayasasına dur demekte önemli bir silah olacaktır. Bu eylem birliği aynı zamanda işçi sınıfının gönüllü sendikal birliği yolunda atılmış önemli bir adım oluşturacaktır.

Cuntanın iki yıl süren zulmü işçi sınıfına DGM direnişlerini, faşizme karşı uyarı direnişlerini, 23-24 Temmuz 1980 genel direnişlerini unutturamadı. İşçiler; cuntaya ve onun baskıcı anayasasına muhalefet, yığınların aktif eylemine, tüm demokrasi güçlerinin birleşik eylemine dönüşürse, bu anayasanın geri çevrilebileceğinin bilincine varıyorlar.

Cunta anayasası ile:

-Tüm işçi hakları patronların ve hükümetlerin insafına bırakılıyor.

-1961 Anayasasındaki "Çalışanların insan haysiyetine uygun bir yaşayış seviyesi için elverişli adaletli bir ücret elde etmeleri" hakkı kaldırılıyor.

-Toplu sözleşmeyle elde edilebilecek haklar yasa ile sınırlanıyor. Ücret gibi konular dışındaki haklar toplu sözleşmelere konamayacak.

-Yüksek Hakem Kurulu anayasal bir kuruluş olarak kalıcılaştırılıyor. Sözleşmelerde son söz YHK'na bırakılıyor.

-Bölgelere göre asgari ücret yöntemi geri getiriliyor. Ayrıca işkollarında da asgari ücret farklı olacak.

-Küçük işletmelerde çalışan işçilerin tüm hakları ellerinden alınıyor.

-Lokavt denen insanlık suçu anayasal bir "hak" oluyor.

-Grevler yapılamaz duruma getiriliyor.

-İşyerinde sendikal çalışmanın önüne engeller getiriliyor.

-Sendikalar burjuva devletinin mali ve yönetsel denetimi altına sokuluyor.

Artan olanaklar

▶Başı 2. sayfada

alaya alan bir üslup, bu iyimserliği de yansıtacaktır. Uzun uzun kafa patlatmaya gerek yok. Halk kendisi şimdi binlerce anayasa esprisi, deyimi bulacaktır. Bizim görevimiz bu popüler sözleri anında saptayıp, yaygınlaştırmak, gerekiyorsa geliştirmek.

Cuntaya özgürce hayır denilecek bir ortamı halk ancak kendisi elde edebilir. Bunun için adım adım yığın eylemini yükseltmek gerekiyor. Parti çalışmasını, faaliyetini de öyle. Serüvene yer yok. Ama rizikosuz tehlikesiz savaş da olmaz! Göğüsleyeceğiz! Eylem biçimimiz nedir? Nasıl saptayacağız? Ölçütü tektir: Bizim eylem biçimlerimizi, yığınlara varmanın yolları belirler. Savaşımın öznesi yığınlardır. Görevimiz onların savaşımına yardımcı olmak, onlara yol göstermek için onlarla bağ kurmaktır. Eylemimiz bu devrimci bağı kurmaya yöneliktir. Diyalog mu, bildiri mi, katıldığımız bir direniş yoksa miting mi, günün koşullarında olanaklı yollar hangisiyse, eylem biçimimiz de ona göre olacaktır.

Referandum yığınların legal bir eylemi olacaktır. Sorun bunu devrimci bir eylem yapabilmektir. Bunun için yığınları, demokrasi güçlerini bugünden her legal olanağı kullanmaya, bu olanakları referandum gününe doğru, adım adım artırmak için seferber olmaya yöneltmeliyiz. Onları legal-illegal her araçla uyarmalıyız: Eğer bugün bu olanağı gerektiği gibi kullanmazsanız, gelecekte hiç bir legal olanağınız olmayacaktır!

Şimdi sağımızda ve "sol"umuzda yer alan tüm demokrasi güçlerine somut bir eylem birliği için daha yapıcı yaklaşma olanağına sahibiz. Burjuva demokrasisini yeterli gören herkesle en azından referandum akşamına kadar birlikte yürüyebiliriz. Onları oraya yürütebiliriz. Cuntanın yıkılmasının zorunluluğunu kavrayan ama hâlâ gidecek ve gelecek rejimlerin niteliğini açıklamaktan ve "tek yol devrimdir" demekten öte, somut bir savaşım önermeyenlere, biz şimdi somut olarak bu anayasa oylamasında "hayır" diyerek, cuntaya ağır bir darbe indirmek için birleşmeyi önerebiliriz. Eğer bu güçler gerçekten cuntanın yıkılmasından yanaysalar bu amaç için eylem birliği yapacaklardır.

Partimizin politikası, kadrolarımızın savaşımı yığınlara öteki demokrasi güçlerine güç verecektir. TKP anayasa savaşımından alnı ak ve daha güçlü çıkacaktır.

TKP'nin Sesi'ne kulak ver! Cuntanın sansürünü kıralım, gerçekleri yayalım!

Cuntasız cunta yönetimi...

▶Başı 1. sayfada
laştırıyor. Bu Amerikan mandacıların anayasasıdır... İşbirlikçi tekellerin, holdinglerin anayasasıdır...

Zamanı değerlendirmek

12 Eylülcü anayasa, işçinin yoksul köylünün, küçük üreticinin, orta katmanların, küçük ve orta sermaye sahiplerinin, kısacası ulusun ezici çoğunluğunun çıkarlarına ters düşüyor. Böyle bir anayasayı cunta referandumdan geçirebilir mi? Demokrasiyi, hukuk devletini savunanlar bir an önce birlikte, örgütlü, en aktif bir savaşım içine girmezlerse, elbette geçirir!.. Baskı-zorbalık olanağı onda. Demokrasi güçleri uyanık ve uyarıcı olmazsa, biraz geri çekilmek, biraz manevra yapmakla halkın bir kesimini aldatma olanağı,yine onda...

Ama "1961 Anayasasının yırtılmasına Hayır!" sesleri daha şimdiden her yerden yükseliyor. Hatta cuntanın kendi Danışma Meclisinde bile yankılanıyor. Demek cunta kendi referandumunda yenilebilir. TKP daha 1981 Aralığında, MK Bildirisinde bu güçlere işaret etmiş, onları desteklemişti. Olgular bu politikanın doğruluğunu gösteriyor.

Egemen sınıfın hareket birliği ise giderek görece zayıflıyor: Kimi AP çevreleri (bunlar anayasanın halk düşmanı özüne karşı çıkmıyorlar gerçi, ama)* örneğin Cumhurbaşkanlığına Evren'in seçimsiz getirilmesini eleştiriyorlar. Onların derdi, cuntanın Evren eliyle erkini sürdürüp meydanı AP'ne boşaltmaması... Cuntaya gelince; Evren Erdek'te anayasanın antidemokratik özüne sahip çıktı: Ama aynı zamanda da "Bu anayasa daha MGK'nden geçmedi" demagojisiyle, arkasında manevra alanı bırakmaya çalıştı. Böylesi büyük tepki karşısında şimdi anayasa taslağını "bu olmadı" diye geri çekip referandumu ertelemeye kalkışmaları olasılığı da var. Cuntanın da, AP'nin de ortak yanları, halktan duydukları korku. İkisi de sorumluluğu omuzlarından atmaya çabalıyorlar; çelişkileri büyüyor. Egemen sınıfın daha liberal kesimlerine gelince, onlar da, "Çok sıkmayalım, sonra sosyal patlama olur" diyorlar.

Referandum, ne kadar anti-demokratik koşullarda yapılırsa yapılsın, cunta istese de, istemese de sınırlı olanaklar açılıyor. Profesör Soysal, Milliyet'te "Bugünden Kasım ayına kadar uzanan zamanı iyi değerlendirmek gerek" diye yazdı. Bugünkü olanakları değerlendirmezsek,referandumda cuntayı yenemezsek, yarın bu olanaklar yok olacak.Demokrasiye geçmek bir yana, bugünden de geriye adım atılacak.Nitekim Evren Erdek'te,"Halk anayasayı kabul etsin.Ondan sonra artık itiraz yok" diyor!.. Sınırlı legal olanakları şimdiden sonuna kadar değerlendirmek ve onları genişletmek için savaşım vermek gerek.

Gençlere, tutuklulara, yurt dışındaki işçilere oy hakkı için savaşım!.. Genel af için, MHP dışında partilere, sendikalara, örgütlere özgürlük için, söz, toplantı, gösteri özgürlüğü için savaşım!.. HALKIN SERBESTÇE HAYIR DİYEBİLME ÖZGÜRLÜĞÜ için savaşım!..

Artık salt demeçler vermekle yetinilemez. Oluşan geniş muhalefet "12 EYLÜLCÜ ANAYASAYA HAYIR!" belgisi etrafında gücünü birleştirmelidir.

kısa... kısa...

■"Resmi Gazete"nin 25 Temmuz 1982 günlü sayısında, Türkiye Cumhuriyeti Hükümeti ile Dünya Bankası arasında imzalanan antlaşmanın metni yayınlandı. Buna göre, Dünya Bankası, verdiği 304 milyon dolarlık kredi için, Türkiye'nin tüm kamu mallarına ipotek koyabilecek! Merkez Bankası'nın altın ve döviz varlığı da içinde olmak üzere, tüm devlet daireleri, Kamu İktisadi Teşebbüsleri ipotek altına alınıyor!

■ABD'li Senatörler Zablocki, Solarz, McCluskey, Tower "generallerin yeni anayasa tasarısını memnunlukla karşıladık. Bu anayasa ABD'nin Türkiye'ye daha çok silah satmasına destek olacak" dediler.

■NATO Başkomutanı General Rodgers'in ardından, NATO Güney Avrupa Müttefik Kuvvetleri Başkomutanı Oramiral William Crowe Türkiye'ye geldi. Malatya Erhaç'daki, Erzurum'daki Honest John adı verilen nükleer başlıklı füzelerin yerleştirildiği bu ABD üslerini, Van ve Kars hava alanlarını denetledi. TRT'de Amiral Crow'un gezisi "turistik bir gezi" olarak verildi.

■Van hava alanının pistleri, B-52 bombardıman uçaklarının inip kalkabileceği biçimde 2600 metreden 2750 metreye uzatılıyor. Bu hava alanı, 10 Mayıs'tan bu yana tüm sivil uçuşlara kapatıldı.

■Amerikan "New York Times" gazetesinde askersel yorumcu D. Middleton şöyle yazıyor: "Türkiye toprakları, her zaman Sovyetler Birliği'ne, öteki sosyalist ülkelere karşı, NATO'nun bir sıçrama tahtasıdır. Şimdi bu topraklar, kullanım alanı Yakındoğu bölgesine de uzanan bir sıçrama tahtası durumuna getiriliyor"

Silahlı yeni-sömürgecilik

▶Başı 3. sayfada
Filistin Kurtuluş Hareketine karşı düzenlediği sayısız cezalandırma seferleri. Ve son olarak İsrail-ABD ortaklığının, petrol bölgesi Ortadoğu'nun haritasını bomba ve kanla yeniden çizmek, Filistin Kurtuluş Hareketini ezmek üzere Lübnan'a düzenlediği barbarca saldırı...

Tüm bunların bir tek anlamı vardır: Silahlı yeni-sömürgecilik... Bu, artık siyasal bağımsızlığına kavuşmuş, ama ekonomik bağımsızlık, geri kalmışlıktan kurtulmak için yeni-sömürgeciliğe karşı savaşım veren gelişmekte olan ülkelere karşı açık bir terör politikasıdır. Eski tip sömürgeciliğin, ekonomi dışı zor kullanma, silahlı zorbalık yöntemlerinin, yeniden uygulanmaya konmasıdır. Eisenhower doktrininin, 1950'lerin politikasının canlanmasıdır. "Sovyet tehlikesi", "uluslararası terörizm" gibi kılıflar arasında bağımsız ülkelerin ulusal kaynaklarını, silahlı tehdit ve zorbalıkla yok pahasına kapatma girişimidir. Onların topraklarını,"Çevik Kuvvet" adlı, ABD yeni-sömürgeci vurucu güçlerine açmalarına zorlamaktır.

Dünyanın her hangi bir köşesindeki, hele bölgemizdeki böylesi cezalandırma ve gözdağı girişimleri ülkemiz, halkımız için de bir tehdittir, gözdağıdır.

Emperyalizme karşı ulusal kurtuluş savaşı vererek kurulmuş, bugün yeni-sömügeciliğin bir hedefi durumuna gelmiş Türkiye Cumhuriyeti'nin yeri, "silahlı yeni-sömürgeciliğin" safları olamaz. Ulusal çıkarlarımız, barışın çıkarları, ABD'nin başını çektiği ve bizim gibi gelişmekte olan ülkelere yönelik bu silahlı zorbalığa, terörizme karşı savaşanların saflarında yer almamızı gerektiriyor. İşçi sınıfımızın dış politikası budur.

TBK davası

▶Başı 4. sayfada
her kuruluşu "Sovyet uydusu"kabul eden mantıktır. Gerlye ne kalıyor? Silah tekelleri ve bir avuç militaristten başka?..

Savcı iddianamesinde barışın "mukaddes" olduğunu, sözümona kabul ediyor. Ama aynı anda da "Helsinki Konferansı Sonuç Belgesini", yani altında Türkiye Cumhuriyeti'nin imzası bulunan bir barış ve yumuşama belgisini kamuoyuna tanıttığı gerekçesiyle Barış Komitesini suçluyor.

Ve savcı, insanın yaşama hakkının kutsallığı için, barış için çaba gösteren bu insanları, "illegal terör örgütü" kurmakla suçluyor!.. Sorumsuzluğun bu kadarına ne denebilir? Savcıya göre, Barış Komitesi yöneticileri "Türkiye'nin dış ülkelerdeki saygınlığını zedelemişler"!.. Ülkemizin saygınlığını gerçekten zedeleyen kim? Savaş kışkırtıcısı Reagan'ın dayatmalarına boyun eğen cunta değil mi? ABD'nın İsrail'e desteğini Birleşmiş Milletler'de kınamaktan kaçınan ABD'ni darıltırım korkusu ile İsrail'le diplomatik ilişkilerini kesmeyen cunta değil mi?

Hepsinden önemlisi: Türkiye'nin saygınlığını asıl ayaklar altına alan, bu davanın kendisi değil mi? Dünyanın neresinde Barış Komitesi yasaklanıyor? Yöneticileri zindanlara atılıyor? 30 yıl hapis istemi ile yargılanıyor?

Bu dava ile cunta hem ulusa, hem insanlığa karşı suç işlemektedir. İnsanlık suçu işlemektedir.

MİLİTANLARDAN

Makinalılar yığınlardan korksun

İki yıl önce 22 Temmuz 1980 günü, Kemal Türkler'in öldürüldüğü haberini saat 10'a doğru aldık. Hepimizin hemen üstünde birleştiği kanı, bu işi faşistlerin yaptığı, arkalarında da en gerici tekelci patronların olduğu oldu. Öfke ve üzüntümüz, işi bırakma şeklinde dile geldi... Sıkıyönetim, fabrikaların çevresindeki tankları, baskıları arttırdı. Ama sökmedi. 24 Temmuz günü, işçiler, emekçiler, demokratlar, Merter'e, DİSK Genel Merkezinin önüne aktı. Türkler'in cenazesinin önünden geçerek, bu sendika önderine şükranlarını; faşistlere hıncını dile getirdi... O gün, fabrikaya, yalnız İstanbul'da değil, tüm Türkiye'de işçilerin, memurların, emekçilerin de iş bıraktıkları haberleri geldi. 25 Temmuz günü yapılan cenaze töreninde ise DİSK'li, Türk-İş'li tüm fabrikalardan işçiler oluk oluk boşandı. Sıkıyönetim, "cenazeye 2-3 bin kişinin katılmasına izin veririm" demişti, cenaze törenine 2-3 yüzbin kişi katıldı! Sıkıyönetimin Aksaray meydanının dört bir yanına kurduğu makinalılar, yığdığı zırhlı araçlar, namlusuna kurşun sürülmüş silahlar, emekçilerin faşistlere karşı yürümelerini engelleyemedi. Anadolu'nun dört bir yanından gelen işçi kafileleri, İstanbul'un girişlerinde kurulmuş barikatların önünde binlerce kişilik yığınlar oluşturmuşlar, Her bir barikatın önünün ayrı bir mitinge dönüştüğünü gören sıkıyönetim barikatları açmak zorunda kalmış. Türkiye işçi sınıfının yüzbinlerce temsilcisi, Türkler'in cenazesinde bir araya geldiler. DİSK Genel Başkanı Baştürk, yaptığı konuşmada, Türkler'in savaşım yolunu bırakmayacağına bütün işçiler adına söz verdi. TİP Genel Başkanı Behice Boran'dan, Türk-İş Genel Başkanına kadar, işçi örgütü yöneticileri, demokratların hepsi oradaydı.

Bugün durum daha beter, tepemizde cunta var, bütün örgütler kapatılmış durumda. Ama cuntaya karşı biraraya gelmek yine mümkün. 25 Temmuzda sıkıyönetimin barikatlarını aşıp biraraya gelen işçilerin, demokratların bugün de cuntanın baskısına karşın birleşebileceklerine yürekten inanıyorum.

Uzel'den bir işçi

Anayasaya hayır

Sendika temsilcisiydim. Şimdi kaçağım. Eski işyerimden arkadaşlarımla anlaştık. Cuntanın işçi düşmanı anayasasına karşı savaşım veriyoruz. Arkadaşlar diğer işçilerle, tanıdıklarıyla konuşuyorlar. Anayasanın işçi düşmanı, halk düşmanı yüzünü anlatıyorlar...

Cuntanın referandumu demokratik olmayacak: Partiler kapalı, sendikalara çalışmak yasak. Pek çok sendikacıya konuşmak bile yasak. Bunları da anlatıyor arkadaşlar. Buna karşın ismini seçim kütüğüne yazdırmak, oylama günü sandık başına gidip "red" oyu vermek gerektiğini anlatıyorlar. Birkaç arkadaş partinin radyo yayınlarını da dinliyoruz. Öğrendiklerimizi öğretiyoruz... Aydınlarımıza gazetecilere, yazarlara, profesörlere de şimdi büyük sorumluluk düşüyor. Eli kalem tutan insanlar da her türlü olanaktan yararlanıp halkı "Hayır" demeye çağırmalıdırlar...

Mehmet K., -İstanbul

TKP'nin Sesine kulak ver!

Hergün saat 5'de 25 m, 11820kHz
Saat 7,9,11,13,17,19'da 31m, 9585 kHz **Saat 21, 23,01'de** 49 m 6200kHz
Pazar günleri bunlara ek olarak saat 15'de 31m 9585 kHz

Diyarbakır'da cunta zulmü

Diyarbakır 5 No'lu ceza ve tutukevinde 5 tutuklu yakılarak öldürüldü. 18 Mayıs sabahı, 5 tutukluyu battaniyelere sararak yaktılar. Tutukluların cenazeleri 25 Mayıs günü Urfa, Siverek, Mardin, Hilvan ve Çermik'e gönderildi. Diyarbakır Sıkıyönetim ve cezaevi yetkilileri cinayeti halktan saklayıp örtbas etmek istiyorlar... Bu cezaevinden tahliye olanların büyük çoğunluğunda verem görülüyor. Gerek cezaevinde, gerekse halk arasında bu barbarlıklara karşı derin bir tepki var.

Genco K. -Diyarbakır

"Operasyon"

4 Haziran 1982 günü, Diyarbakır'ın Çermik ilçesinde, Birivaran, Yeniköy, Sinek Köyü, Suznuk, Trendere'de geniş çaplı operasyon uygulandı. Yüzden fazla yurttaş tutuklandı. Köylerde tüm kadın ve erkeklerin üzerlerini, evlerini aradılar. Birivaran'da Hüseyin Aslanca'nın erkekliğine ip bağlayıp köy meydanında gezdirdiler. Eşiyle birlikte kıyasıya dövdüler. Bu insanlık dışı işkenceler köylüde büyük nefret yarattı. Öte yandan yine Çermik'te Lise Müdürü Hacı Özer ve 8 öğretmenin değişik bahanelerle gözaltına alındıklarını duydum.

Hasan D., -Diyarbakır

Terör sökmedi

Adana Tekel fabrikasında 29 Mayıs 1982 günü yapılan Tek Gıda-İş 1 No'lu şube delege seçimlerini, tüm gerici faşist oyunlarına karşın ilerici-devrimcilerin listesi büyük çoğunlukla kazandı. İlericiler 400 karşıt oya karşılık 900 oy aldılar. Bu başarı, en ağır gerici-faşist baskılar ve terör ortamında kazanıldı.

Aslında bu seçimlerin 6 ay önce, yani Tek Gıda-İş Genel Kurulu öncesi yapılması gerekiyordu. Genel Müdür "işyeri güvenliği" gibi sudan gerekçelerle seçimleri erteletti. Tekel Müdürü Doğan Sargın fabrikaya MHP'li faşistleri doldurdu. Alevi-Sünni ayırımından yararlanıp baskı ve terör uyguladı. MHP'li Mahmut Türkler ve Bekir isimli faşistleri işletme şefliğine, Ü.O. Kozan'la, Cahit adlı faşisti tekel emniyet amirliğine atadı. İlerici işçileri işten attılar. İşçilerin birbirleriyle selamlaşması bile yasak edildi. Faşistler kadınlara, kızlara sözle ve elle sarkıntılık ediyorlar,şikayet edene disiplin cezası veriliyordu.

Bu baskılar işçilerin savaşım azmini geriletmedi, tersine biledi. 600 imzalı bir dilekçe ile sıkıyönetime, bakanlığa, Tek Gıda-İş Genel Merkezine başvurdular. Sarkıntılık olaylarından şikayetçi oldular. "Soruşturma yapılacak" diye Sıkıyönetimden bir subay geldi. Kadınları tek tek çekip, "işin içinde komünistler de var, dilekçe aleyhinize olur" diye tehdit etti. Bir işçi şöyle diyor: "Faşistler bu subayın karısına sarkıntılık etse de karısı kendisine şikayette bulunsa, acaba ona da 'sus sesini çıkarma, işin içinde komünistler var' mı diyecek?" Elbette komünist işçiler tüm işçilerle birlikteydi. Kadın işçilerimizin namusunu ırz düşmanı faşistlere karşı korumak için en korkusuzca, en ön sırada savaşanların arasında, onlar vardı.

Tehditler, işçileri yıldıramadı. Sonunda rezil olan faşist kafalı bakanlık müfettişi görevden alındı. Ama baskılar durmadı, arttı. İşçilerin başkan adayı H.Işık ve seçim arifesinde de 4 işçi arkadaş gözaltına alındı. Faşistlerse, polise yapılan başvurulara karşın serbestçe dolaşıp seçim propagandası yapıyorlar, işçileri tehdit ediyor, saldırıyorlardı.

Faşistler, baskıyla zorbalıkla bir kısım AP'li ve MSP'li işçi arkadaşa da boyun eğdirdiler. Seçimlerde liste hazırlarken türlü hilelere, sahteciliğe başvurdular. Tüm bunlara karşın seçimde faşistlerin listesi ezildi. İlerici ve devrimci adayların ortak listesi, tüm delegelikleri aldı.

Feridun G., -Adana